

**Malý zpravodaj
dolnobenešovské
farnosti**

NEDĚLNÍČEK

Mše svatá u příležitosti 25 let kněžství

Červenec 2020

Pan farář Pavel Kuchař slaví 25 let kněžství

Petr Boháčik

Zdeněk Graas

Pavel Hofírek

Pavel Jagoš

Mirosław Kazimierz

Josef Konečný

Stanislav Kotlář

Pavel Kuchař

Josef Malota

Josef Nuzik

Michal Pořízek

Zdeněk Šimíček

Antonín Žolnerčík

Petr Zůrek

Jaroslav Pokorný

**Olomouc
1995**

SLŮVKO FARÁŘE

Zívání

Možnost zastoupit kolegu, který má právo na dovolenou nebo z jiných zásadních důvodů je vzdálen z farnosti, dává příležitost poznávat nová místa, atmosféru a lidi těchto lokalit...

Nejvíce takových možností jsem měl v době, kdy služba v rezortu ministerstva obrany byla spojena s tím, že jsem neměl žádnou farnost, takže hlavně o sobotách a nedělích jsem zastupoval v Čechách, na Moravě i ve Slezsku.

Jednou mě požádal kolega, zda bych u něj nesloužil na Frýdeckomístecku. Kývl jsem na to. Byla to myslím poutní mše svatá v jednom menším kostelíku. Farníci a poutníci jej docela zaplnili, hudební doprovod byl domluven, lid byl zpěvný. Prostě paráda. Výchozí biblické texty ke kázání byly také zajímavé, takže jsem se do promluvy vložil celý. V jednom místě kázání to úplně vybízelo položit tzv. řečnickou otázku směrem do lidu božího. Otázka zazněla, nastala chvíle ticha, malinko narostlo napětí a vtom se to stalo...

Ze zákristie se do ticha kostelíka ozvalo hlasité, táhlé zívnutí kostelníka. Ale bylo opravdu hlasité.

S lidmi to vůbec nic neudělalo, asi byli zvyklí. Já byl z toho rozhozen a v tu chvíli jsem nevěděl, zda se nahlas zasmát nebo se zaklonit a vrhnout do zákristie málo „návistný“, spíše nenávistný pohled. Jak si to může dovolit tak hlasitě zívat, že ho slyší nejen kostelní myši, ale určitě i varhaník na kůru? Možná se to stalo i vám, že jste prostě byli přemoženi únavou či předchozí nedostatek spánku si chtěl žádat své. Anebo vás uspával sám řečník. Bojovali jste, aby vaše zívání nikdo neviděl nebo neslyšel. Ať nejste zdrojem obtěžování druhých svým chováním. Zpětně musím říci, že jsou to docela dobré lekce pro život.

Uteklo dvacet pět let služby, při které jsem byl povolán mimo jiné k tomu, abych co nejméně v kostelích uspával a pokud už k uspávání došlo, abych se učil snášet následky tohoto počínání – viz kostelník tehdy při zastupování.

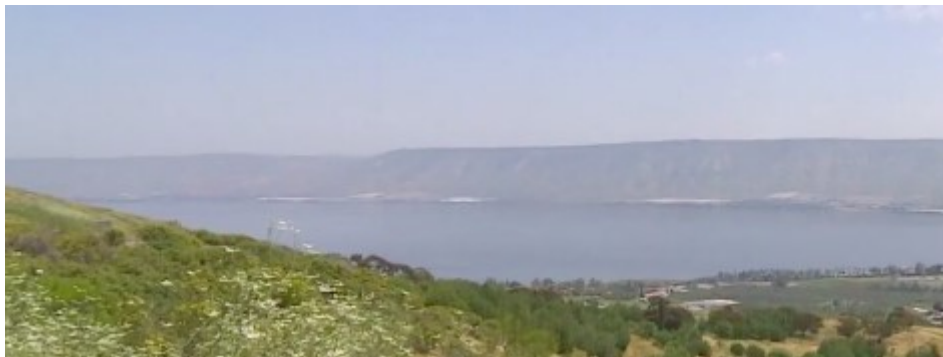
Milí farníci, pokud už za mé služby došlo či dojde k tomu, že vás budu uspávat, prosím, abyste při zívání nebyli příliš hluční. To víte, my – slabší povahy jsme z toho nervózní.

Bůh vám žehnej.

PKF

Galilejské jezero je po letech vysychání plné až po okraj

Galilejské jezero, největší sladkovodní zdroj v Izraeli, je zcela plné. V předchozích letech v něm vody neustále ubývalo, loňské a letošní deště ale byly natolik vydatné, že jeho břehy vystoupaly až na maximum. Není přitom vyloučeno, že přebytečnou vodu ještě letos vypustí směrem k Mrtvému moři, další vodní ploše, která je ohrožena vysycháním.

Už druhá deštivá zima v pořadí zvedla hladinu Galilejského jezera o víc než pět metrů, vodní plocha je tak poprvé za čtvrtstoletí plná až po okraj. „Narodil jsem se v roce 1958 ve městě Tiberias na břehu jezera a jako dítě si dobře pamatuji, jak jezero bylo plné jako teď,“ popisuje obyvatel severního Izraele Benny Cohen.

Ještě předloni byly břehy jezera daleko níže a odhalovaly písčité dno. Izrael, který jej využíval i jako sladkovodní zásobárnu, musel nedostatek řešit odsolováním vody ze Středozemního moře.

Plnit se může začít i Mrtvé moře

Galilejské jezero napájí hlavně řeka Jordán, díky pokračujícímu vysokému průtoku stoupne každý den hladina o jeden až dva centimetry. Až do pozdního jara tam navíc bude přibývat voda z tajícího sněhu na hoře Hermon, která se nachází v nejvyšší části Golanských výšin.

Kvůli zvedajícím se břehům je tak možné, že bude ještě letos po dlouhé době otevřena regulační hráz jezera. Kdyby totiž hladina stoupla o dalších víc než 15 centimetrů, začaly by se zaplavovat okolní města a vesnice. Voda by po upuštění mohla naplnit převážně vyschlý dolní tok Jordánu a zastavit i vysychání Mrtvého moře.

Okolí Galilejského jezera je ale kvůli šíření koronavirové nákazy pusté, a to i přes to, že jeho naplnění je atrakce lákající tisíce turistů. Zatímco pro vodohospodáře a ekology tak přineslo jaro 2020 jen dobré zprávy, cestovní ruch prožívá jednu z nejhorších sezon.

Mrtvé moře rychle mizí.

Bez regionální spolupráce hrozí boj o vodní zdroje

Mrtvé moře přichází každý rok o jeden metr hloubky. Ochránci přírody varují, že pokud Izraelci, Palestinci a Jordánci nespojí své síly, může boj o sladkou vodu – získávanou odsolováním i z řeky Jordán, jež moře napájí – ještě vystupňovat regionální konflikt. Podle vědců je nutné hledat nové způsoby, jak v oblasti zdroje vody zajistit.

Mrtvé moře leží 420 metrů pod hladinou světového oceánu a je nejnižší položeným odkrytým místem na zemském povrchu. Voda je tu extrémně slaná, hodně teplá a léčivá. Každoročně ale přijde toto bezodtoké slané jezero o metr hloubky.

Na vině je sucho, těžba cenných minerálů z jezera i boj o pitnou vodu v oblasti, a odborníci proto bijí na poplach. „Nemůžeme zneužívat veškerou dostupnou vodu tak, jak chceme. O přírodu se musíme také starat, jinak se propadneme s ní,“

varuje vědecký pracovník Ofir Katz z Dead Sea-Arava Science Center.

Léčivé účinky vody, soli a bahna znali už ve starověku; údajně je využívala třeba Kleopatra. Z Mrtvého moře byly i produkty používané k mumifikaci. Dnes továrny v okolí při těžbě cenných minerálů odpařují jeho vodu. Zátěží je i rostoucí populace v regionu. „Pokud budeme dál čerpat sladkou vodu z přírody, třeba z nedalekého Galilejského jezera nebo z řeky Euphrat, zničíme místní životní prostředí,“ konstatoval Katz.

Přelomová dohoda mezi Izraelem a Jordánskem čeká roky na realizaci

Vědci varují, že bez vzájemné spolupráce států, mezi nimiž Mrtvé moře leží, bude jeho obnova obtížná. Čas přitom běží – už v roce 2050 by se unikátní vodní plocha mohla změnit jen v malé jezírko.

„Vyrábějme více vody ve Středozeří, více obnovitelné energie v pouštích a vytvořme zdravé propojení mezi námi Izraelci, Palestinci a Jordánci. Jinak je možné, že napětí v oblasti poroste i kvůli stále ubývajícím vodním zdrojům,“ upozornil ředitel sdružení ochránců přírody EcoPeace Gidon Bromberg.

Izrael a Jordánsko podepsaly v roce 2015 dohodu, že vynaloží celkem 900 milionů dolarů na vybudování kanálu z Rudého do Mrtvého moře tak, aby byl schopen nejen zásobovat vodou Jordánci a Izraelce, ale rovněž odčerpávat asi 300 milionů kubických metrů ročně do Mrtvého moře. Zatím se ale tento obří projekt nerealizuje.

ÚVAHA K ZAMYŠLENÍ: Proč jsem neadoptovala dítě v Africe? A proč nezachraňuji deštné pralesy?

My lidé si toužíme pomáhat, je to naše přirozenost.
V dnešní době je snadné pomáhat i na druhém konci světa.

Jenže...když jsem potkala člověka, který v Africe sázel stromy, byla jsem unesená tou vznešenou myšlenkou. Jak nádherné. Dokud mi nevyprávěl, že se rozvedl s manželkou, s rodiči se nestýká a děti vídá jen občas. Zrovna byl na cestě do Nepálu jako dobrovolník pro místní sirotky. Pak ho čekal ášram v Indii, aby našel vnitřní klid a pak možná domů, i když - jak řekl - ta vidina ho moc nelákala.

Zůstala jsem jako opařená a vzpomněla si na Amazonii a na Indiána v pouliční restauraci, který se mě ptal, co tam dělám. Řekla jsem mu, že jedu do pralesa.

Udiveně vzhlédl od misky fazolí a zeptal se: "Vy u vás nemáte lesy?!" Tak to bolelo! A pak jsem se vrátila domů. Vzala pytel na odpadky a šla uklidit dolů pod barák k silnici ty poházené pet-lahve. Seděla jsem tam na hromadě odpadu a jen vnímala to, co mi starý Indián předal.

Jak jsem já mohla pomoci druhým, když jsem si nejdřív neuklidila doma? Jaký smysl dávalo létat na druhý konec světa a zachraňovat prales, když prales umírá kvůli tomu, že všechno, co dělám je závislé na ropě, kterou odtamtud chtějí vytěžit, abych tam pak já mohla nadšeně přiletět a držet transparent : Zachraňte prales?!?

Jak jsem mohla pomoci dítěti v Africe, když jsem neuměla naučit svoje vlastní děti, aby si po sobě uklidily?!

Jaký smysl dávalo někam jezdit a ukazovat druhým řešení jejich problémů, když to znamenalo obírat je o jejich zodpovědnost za vlastní chyby? Obírat je o sílu najít vlastní řešení? A tím prohlubovat jejich závislost na mně!? Bylo to stejné jako s dětmi. Nemohla jsem je naučit chodit. Musely x krát spadnout na zadek. Čím déle jsem je držela za ruku, tím později začaly samy chodit. Mohla jsem tam jen být a povzbudit je, že to zvládnou a naučí se to. Samy. Jako se Ella naučila hrát sama na piáno a Zak postavil svůj první domek z cihel na hromadě hlíny. Jeho chyby ho naučily, co udělat příště líp.

Nemohla jsem zachránit Afriku, ani prales, ale mohla jsem začít u sebe
Chodit víc pěšky. Přestat si foukat zbytečně vlasy.
Přestat kupovat hloupé marketingové produkty zaručeně vita a raw z druhého
konce světa a místo toho jít k zelináři na náměstí.

Mohla jsem toho změnit tolik! Každý den. 365 dní v roce... to není málo!
A když to udělá každý z nás? Nebude koho zachraňovat !!!

Africké děti nebudou hladovět, protože jejich rodiče otročí ve zlatých
dolech do mého iPhone. Prales nebude umírat, protože nebude potřeba tolik
ropy.

Mám pokračovat?

A já si nebudu kupovat své svědomí charitou a lítat na drahé semináře, abych
chlastala panáky z pupku Deepaka Chopry, ale budu dělat to, co dává smysl.
Zodpovědně se starat o mír u sebe doma. Učit děti na řece Orlici, že když
mám jen malou loď, nevezmu si nic navíc, nejlepší lekce skromnosti, kterou
znám. Když jsem já spokojená, je takový i můj svět. Potřebuji tak málo! Svou
rodinu a kus chleba, čistou vodu a jedno jablíčko. Jako na vodě. To, co bylo
nejcennější, byl smích mých dětí, které pozorovaly říčního raka a cestou
sbíraly odpadky po lidech, kteří jezdí do daleké Indie, okázale pomáhají
světu, ale doma si neuklidí.

Ano, i my tu máme lesy! A jak o
ně pečujeme, to vidíme každý den.
Nijak. Pohltila nás pýcha a ovládl
parazit chamtivosti. Touha mít a
dobýt!

Ty nejvyšší hory, ty nejhlubší oceány.
Ale uvnitř jsme neskutečně chudí.
Pomozme nejdřív sobě. Uzdravme
sebe a svou rodinu.

V ní to všechno začíná i končí.

Pak naše děti nebudou muset hledat
smysl života na pláži v Goa, ale
budou si vážit rozkvetlé louky za
domem.

Hloupý Honza šel do světa, aby se pak vrátil domů. A já?
Sázím stromy v tichosti a pokoře. Uklízím "naši" studánku v údolí.
A vím, kde je moje místo. Doma. V lese.

---Škoda, že se paní nepodepsala, zasloužila by si slova díky... a vlastně je
to geniální text, stačí se nad ním jen trochu zamyslet.....

(Z emailové pošty)

Marie Ohrálová

Světci k nám hovoří

SV. HEDVIKA MAĎARSKÁ

17. července - připomínka

Postavení: královna Polska

Atributy: královské odznaky, plášť s liliemi

Narodila se v Uhrách (v Maďarsku) jako dcera krále Ludvíka z Anjou. Jako pravděpodobné datum se uvádí začátek druhé pol. února 1374. Již ve čtyřech letech byla zasnoubena s osmiletým synem rakouského Leopolda, Vilémem. Otec jí tak chtěl zajistit uherský trůn, ale po jeho smrti určila matka k vládě v Uhrách dceru Marii.

Hedvika pak již v 11. letech byla královnou Polska. Dne 15. 10. 1384 byla korunována biskupem z Hnězdna a téhož podzimu dostal se na Wawel čtrnáctiletý Vilém, aby překazil plány litevského velkoknížete Vladislava Jagelonského, který se ucházel o její ruku.

Poláci si Viléma nepřáli a vykázali ho ze země. K Vladislavu Jagelonskému měla Hedvika výhrady jen kvůli křtu. On se ale 15. 2. 1386 nechal v Krakově pokřtít a byl Poláky vítán snad i proto, že přislíbil pokřesťanštění Litvy a unii Litvy s Polskem. K sňatku Hedviky a Vladislava pak brzy došlo.

Po svatbě se manželé společně věnovali šíření křesťanství. V roce 1388 založili ve Vilnu biskupství. Královna Hedvika pomáhala chudým, vdovám i sirotkům. Mimo očekávaného kralování přinesla na Litvu Kristův kříž a usilovala o vzdělání lidu, umožňující získat Kristova ducha. Usilovala i o obrácení Rusi a na její přání benediktini otevřeli v Krakově noviciát pro ruskou mládež.

Další její prosba byla k papeži o otevření teologické fakulty. Již dva roky předtím se stala spoluzakladatelkou Jagellonské univerzity pro péči o studenty. Byla zastánkyní nejubožejších. V Bieciu, Soncu a v Krakově založila nemocnice a také navštěvovala nemocné s velkou láskou. Její život byl poměrně krátký, zemřela již v 25. letech, ale s pověstí svatosti.

Pohřbena prý byla v katedrále ve Wawelu a 26. srpna je připomínáno přenesení jejích ostatků zřejmě do Krakova.

V krakovské katedrále věřící měli vždy ve velké úctě hrob polské královny Hedviky a ctili ji jako svatou. To v roce 1979 přispělo k jejímu zařazení mezi blahoslavené. Jan Pavel II. při své první návštěvě Polska 8. 6. 1979 ji během mše svaté v Krakově prohlásil svatou.

Pro povzbuzení Vám všem stále platné POSELSTVÍ MISIONÁŘKY SV. MATKY TEREZY!

- Nejkrásnější den? - Dnes.
Největší překážka? - Strach.
Nejlehčí věc? - Mýlit se.
Největší chyba? - Vzdát se.
Kořen veškerého zla? - Sobectví.
Nejlepší rozptýlení? - Práce.
Největší neúspěch? - Ztráta odvahy.
Nejlepší odborníci? - Děti.
Nezákladnější potřeba? - Komunikace.
Nejhlubší radost? - Být užiteční druhým.
Největší tajemství? - Smrt.
Nejhorší vlastnost? - Zlá nálada.
Nejnebezpečnější člověk? - Lhář.
Nejhorší pocit? - Hněv.
Nejkrásnější dar? - Odpuštění.
Nejdůležitější instituce? - Rodina.
Nejlepší cesta? - Ta, která je správná.
Nejpříjemnější zážitek? - Vnitřní pokoj.
Nejvlídnější přijetí - S úsměvem.
Nejlepší lék? - Optimismus.
Největší uspokojení? - Splněná povinnost.
Nejspolehlivější zdroj síly? - Víra.
Nejkrásnější věc na světě? - Láska.

NIT

Ráno vstanu a začnu se smát.
Vychází slunce a nebe je bez mráčku.
A já se pořád směju. Mamka se zlobí:
„Správná nevěsta by měla plakat!“ Ale
já ne. Že by nervy? Ty má můj
nastávající za nás oba.
Skoro všechny malé holčičky sní o
tom, že si jednou oblečou dlouhé bílé
šaty, dostanou překrásnou kytici a
jejich vysněný princ jim navlékne
prstýnek.

Ale co dál?

Láska je začátek všeho!

U našeho narození, u prvního pofoukání rozbitého kolena, u první
pusy i u oltáře. Když před oltářem stojí ona a on a slibují si oddanost
a lásku.

Život plyne a nastanou chvíle, o kterých v mládí nepřemýšlíme.

Zjistíme, že v manželství lásku netvoří pouze polibky, ale opora,
pochopení, povzbuzení, přátelství
a úcta jednoho k druhému...

Zrovna jsem dočetla knihu, ve které
byl manželský pár rozdělen a
manželovi vzali i snubní prsten. Ten
muž – aby zvládl ztrátu své ženy a
z toho plynoucí stesk a zármutek po
své manželce – uvázal si na prst
NIT. Tu nit měl tak dlouho, dokud
svou ženu nenašel. Někdy i „tenká
nit“ může zachránit v těžkých
chvích manželství.

V dnešní době slyšíme, že
manželství „není moderní“. Že není
třeba nějaký papír, aby byli dva lidé
spolu. Kdo ví, čas všechno ukáže...

Ale o čem pak budou snít malé holčičky?

EH

NEDĚLNÍ PRÁZDNINOVÁ POHÁDKA

Jak se slavík nestal operním pěvcem

Na park ve Velkých Malíkovcích se pozvolna snášel soumrak. Všechny lavičky zely prázdnotou, pískoviště bylo opuštěno, i ptáčci se ukládali k nočnímu odpočinku. Podvečerním šerem se nesla jen jediná melodie, ale ta byla tak líbezná, tak krásná, že předčila veškeré jiné ptačí trylkování. Ach ano, byl to slavík.

Tralali, tralala, prozpěvoval si o tom, jak je mu na světě hezky, a že by snad bylo ještě lépe, bylo-li by tu kolem více vzájemné lásky.

Procházel parkem pan profesor Žežulka, nějak zapomněl, kolik je hodin, když ve svém školním kabinetě už po stoosmdesátě prohlížel a hladil svojí sbírku vycpaných ptáků. Byla to totiž jeho slabost – na ty čimčaráčky si pan profesor velice potrpěl. Když konečně pohlédl na hodinky a zjistil, že žactvo už je dávno doma u večeře, zhluboka si vzdychl a řekl si, že tedy také půjde domů spát. Moc se mu nechtělo, žil docela sám a bývalo mu smutno.

Ze zamyšlení vytrhla Žežulku nádherná písnička a pana profesora hned napadlo: to je slavík. – „Kdepak se schovááš?“ zajímal se a začal pátrat mezi větvemi keřů a stromů kolem něj. Nakonec toho slavíka skutečně našel. Neschovával se, naopak, seděl na samém kraji nejbližší větvičky – jako herec na jevišti. Ale nebýt toho hlásku, nikdo by o něj ani koutkem oka nezavadil. Kabátek měl takový nijaký, šedivý a hnědý – zkrátka, na první pohled vypadal slavík jako ten nejposlednější čimčarák odněkud z ulice.

Pro pana profesora Žežulku to však byla ta nejpěknější podívaná, jakou za poslední dobu zažil. S nadšením, ale tiše, aby ptáčka nevyplašil, hodnou chvíli naslouchal a pak mu hlavou bleskl nápad.

„Vždyť ty se, slavíčku, vyrovnáš kterémukoliv opernímu pěvci! Ba co víc, ty ho předčíš! Víš ty co, chceš-li, vezmu tě s sebou a staneš se hvězdou městské opery!“

Jakmile to slavík uslyšel, nemeškal, seskočil Žežulkovi na rameno a že ano, že souhlasí, že tedy bude hvězdou a slavným zpěvákem.

Pan profesor měl náramnou radost, jak hezky to zařídil, a slavík se naparoval, nafukoval a na všechny strany rozhlížel, zdali si jeho spolubydlící z parku všimli, jak s člověkem kráčí vstříc svému úspěchu a štěstí. Jenomže měl smůlu. Ostatní ptáci dávno spali – jen nějaká toulavá kočka se mihla nedaleko. Ale tu nezajímal slavík jako zpěvák, ale spíše jako večeře.

Pan profesor uložil svého nového opeřeného přítele do krabice od bot, a pak si spokojeně natáhl unavené tělo do peřin.

Sotva se ráno probral ze sna, už nanovo zaslechl tralalí, tralalá – jak patrně také slavík už byl vzhůru.

Žežulka na sebe naházela nějaké oblečení, zabalil slavíka do kapesníku a oba se vydali směrem k budově městské opery.

Tam se dal hned Žežulka ohlásit u ředitele a řekl mu: „Nesu vám nového pěvce, takového zdejší divadlo dosud nemělo.“

„A kde ho máte?“ zajímal se ředitel.

„Tady,“ odvětil profesor Žežulka a vybalil slavíka z kapesníku.

Ředitel se najednou rozesmál, až se za kulaté břicho popadal.

„Cože – to má být nějaký zpěvák? Tenhle vrabec? Ale pane profesore, děláte si ze mě dobrý den?“

„Kdepak, kdepak,“ vrtěl hlavou vážně Žežulka. „Jen počkejte, až vám něco zazpívá.“

„Nu, to jsem tedy zvědav,“ nechal se slyšet ředitel.

Slavík se otřepal a spustil tralalí, tralalá. A zpíval tak krásně, až se tajil dech.

Řediteli zamrzl úsměv na rtech, místo toho se s velkým zájmem zaposlouchal a pak řekl: „Pane profesore, musím uznat, že jste mi nelhal. Tento malý ptáček je skutečně velký umělec. Víte co, pojdte s ním na jeviště.“

A tak se slavík ocitl na prknech, která, jak se říká, znamenají svět. A hned začal tralalí, tralalá, až se to rozléhalo.

„Skvělé,“ jásal ředitel. „To bude ohromná věc, až tu bude slavík zpívat. Už to vidím – ty ovace, to nadšení diváků. A pak – budeme světový unikát. První divadlo, které angažovalo pravého, nefalšovaného slavíka!“

Pana profesora Žežulku ta představa také blažila. Ale jen do té doby, než...

„Tak,“ plácl si ředitel pěstí jedné ruky do dlaně druhé, „a teď bychom to mohli zkusit z not.“

„Cože?“ podivil se Žežulka.

„Copak, copak?“ opáčil ředitel. „Každý operní pěvec přece musí znát noty. To by tak hrálo, aby si vyzpěvoval, co se mu zachce. Co by pak dělal orchestr? A ostatní zpěváci? Jak by poznali, kdy a jak se mají přidat?“

Jenže tady byl kámen úrazu. Slavík jakživ nechodil do žádné školy, neuměl ani číst a psát, natož zpívat z not. Tak jenom zanotoval to svoje tralalí tralalá...

Když ředitel viděl, že z not to rozhodně nepůjde, zakabonil se a pravil: „Takhle ne, pane profesore. Nedá se nic dělat, ale slavíka přijmout nemohu. Vždyť by mi kazil představení. A podívejte se na něj - je tak maličký, že by ho na jevišti nikdo neviděl, a ještě by ho mohl zašlápnout. Ne, ne, původní dohoda se okamžitě ruší. Jděte si, odkud jste přišli. Oba.“ A tak se za profesorem Žežulkou a slavíkem zabouchly dveře městské opery navždy. Ze slavíka se operní pěvec nestal.

Žežulka byl tuze smutný, ba nešťastný, a tak si ani nevšiml, že ho slavík už také opustil. Uražený ve své pýše odletěl do parku a tam se usadil na známé větvi.

Co panu profesorovi zbývalo – se svěšenou hlavou kráčel do školy, protože brzíčko mělo začít vyučování a jeho žáci by se jistě divili, kam jejich jindy tak dochvilný a přesný pan učitel zmizel.

Žežulka byl celý den jako ve snu a už už se nemohl dočkat, aby hodiny se studenty skončily a on mohl ve svém kabinetu hýčkat sbírku vycpaného ptactva...

A stalo se, že opět, ani nevěděl jak, zatměl. Musel se nanovo vracet setmělým parkem. Šel pomalu, co noha nohu mine – když tu“ tralalí, tralalá, u samého ucha mu zatrylkoval slavík. Ano byl to on – nepodařený operní zpěvák.

„Ty se na mě zlobíš?“ ptal se Žežulka ptáčka.

Kdepak ten. Sotva se vrátil na svou větev, poznal, že tady je mu nejlépe. Stěny toho velkého kamenného divadla totiž malému ptáčkovi naháněly strach. Kdežto tady, v parku, je volný a svobodný. Nikdo mu nepřikazuje, jak má zpívat a co si oblékat. Slavík byl ze svého pošetilého snu vyléčen – a nakonec byl rád, že o jeho návštěvě v opeře nikdo z kamarádů neměl ponětí.

Na profesora se ani za mák nehněval. Ještě mu zanotoval nejpěknější a nejveselejší písničku, co znal. A zabralo to.

Žežulka se najednou rozveselil a řekl: „Dobře tak, žes, slavíčku, zůstal v parku. Budu za tebou chodit každý večer a ty mi budeš zpívat, co sám budeš chtít.“

A tak to zůstalo.

Z pana profesora se stal docela jiný člověk. S veselou teď vstával, s veselou šel spát, protože těsně před tím pokaždé navštívil svého přítele slavíka, který mu radostně zanotoval. Vycpané ptáky daroval Žežulka do muzea a sám si pořídil hned dva rozpustilé papoušky – andulky. Tak získal rázem hned dva další kamarády a už nikdy si neztěžoval na smutek a nudu.

Co na tom, že se ze slavíka nestal operní pěvec. Každý přece patří tam, kde je mu nejlépe a kde je jeho místo.

PRO ZASMÁNÍ

Myslím, že letos pojedeme na dovolenou do Řecka k moři.“

„A kolik to bude stát?“

„Nic.“

„Jak to že nic?“

„No, myslet si, přece nic nestojí.“

Povídají si dva známí, kam letos pojedou na dovolenou.

„U nás záleží na tom, jaké bude počasí,“ praví jeden z nich. „Jestli bude chladno, pojedeme do Teplic, když vedro, tak pojedeme do Lednice.“

Ptá se turista v Praze kolemjdoucího:

„Prosím vás, když půjdu touto cestou dál, bude tam Karlův most?“

„Ano, bude tam. A představte si, ... on tam bude, i když tam nepůjdete.“

Stěžuje si sousedka sousedce:

„Před týdnem se mi ztratil můj pesek ...“

„Tak dejte inzerát do novin.“

Uvidíte, on se rychle najde.“

„To si nejsem jistá, on totiž neumí číst.“

Policisté dali dvěma služebním psům čichnout k ponožce pohřešovaného muže, aby chytili stopu.

„Byl bych rád,“ říká jeden pes druhému, „kdybychom toho chlapa raději nenašli.“

Mladý pár přijde na chovatelskou stanici psů: „Jdeme vrátit toho psa, co jsme si minulý týden koupili.“

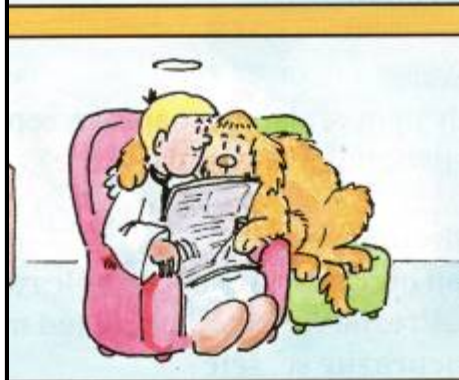
„A copak je s ním špatně?“ zajímá se chovatel.

„No včera večer štěkal tak hlasitě, že jsme ani neslyšeli zloděje v kuchyni.“

Je chytřejší pes, nebo kočka?
Samozřejmě, že kočka! Už jste viděli, aby deset koček táhlo po tundře sáně s nákladem?

Zdroj: Nezbeda

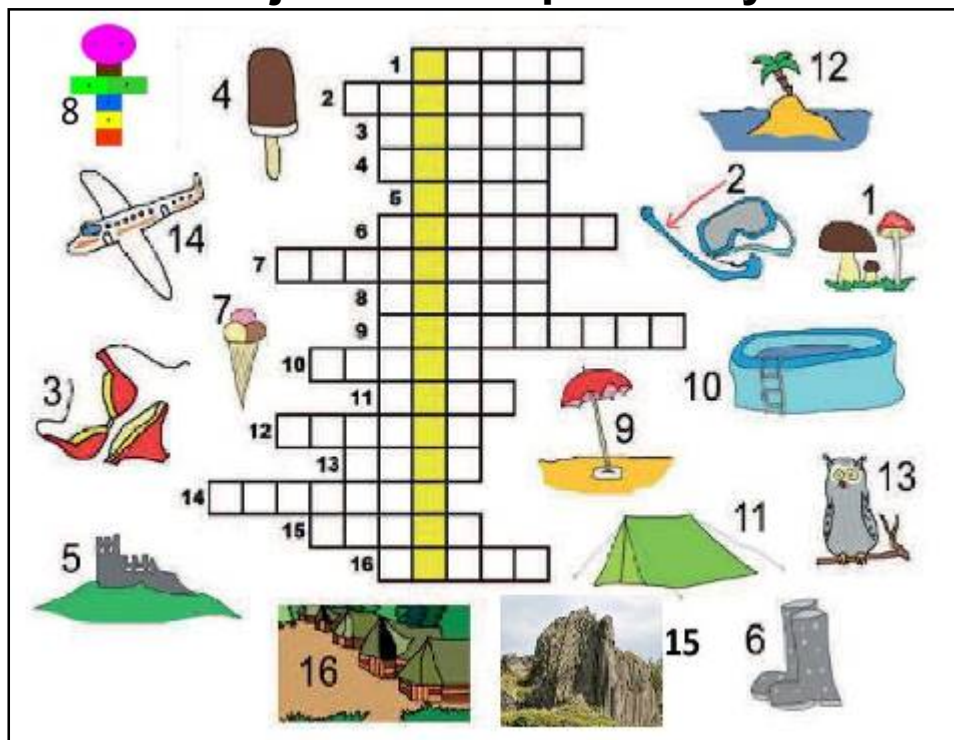

Připravila M. Ohřálová

Nedělníček dětem **!!! SOUTĚŽ !!!**

Přejeme hezké prázdniny

Své odpovědi vhodíte do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele, nebo zašlete na email nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 26. července

**Tajenka z minulé doplňovačky zní:
„NEJKULAŤOULINKATĚJŠÍ“**

Soutěže se zúčastnilo celkem 5 dětí. Z Dolního Benešova 3, ze Zábřehu 2.

V krabičce byly 2 odpovědi; 3 odpovědi přišly na email.

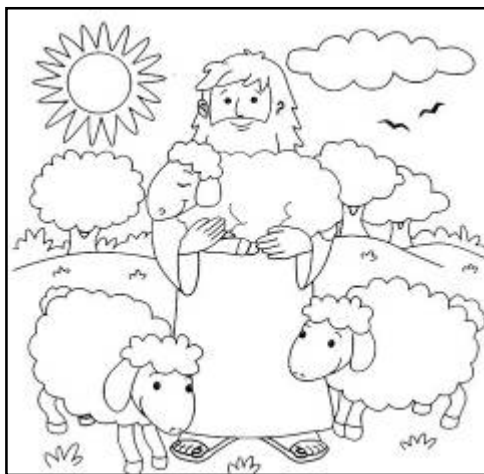
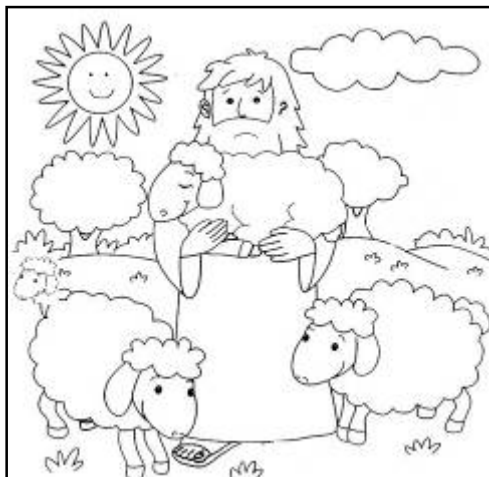
1. cena – Knížka – **Sebastián Mrovec**, 3. třída; Dolní Benešov
2. cena – Kvarteto – **Max Pačka**, 3. třída; Zábřeh
3. cena – řetízek na klíč - **Veronika Albrechtová**, 4. třída; Zábřeh

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

(Autorka doplňovačky: Adéla Václavíková, Klášterec nad Ohří)

Najdi sedm rozdílů

SKRÝVAČKY

Najdi v textu 5 stromů

Odpoledne půjdu bobovat nebo sáňkovat. • Použité síto polož na velký stůl v kuchyni. • Vyzkoušej si, jaká ti sluší barva. • Prudký jed leží na stolku a je označen štítkem. • S těmito botami můžeš lézt i skákat po skalách.

Najdi v textu 5 českých měst

Sestra s námi na výlet nepojede, bolí ji hlava. • Musel jsem do auta nabalit víno v lahvích. • Zeptej se, jestli bere citrony nebo pomeranče. • V ohradě se pohybovalo několik srnek a daňků. • Jeli jsme o hodinu dříve, jinak bychom u továrny nebyli včas.

Jihlava, Litvínov, Liberec, Kadaň, Chomutov

dub, topol, akát, jedle, tis

připravila Marie Ohřalová

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na červenec 2020

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	6.7.	18.00	Za rodiče Jana a Marii Hankeovy, dva syny a dceru	
Út	7.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	8.7.	18.00	Za Marii Drastíkovou, manžela, rodiče a sourozence	
Čt	9.7.	18.00	Za + Mariu Sedláčkovou – měsíční	
So	11.7.	7.00	Za + rodiče Josefa a Hildegardu Vojáčkovy, příbuzné a duše...	
So	11.7.	14.00	Svatba	
Ne	12.7.	7.00	Za členy Živého růžence – A	
Ne	12.7.	Záb 8.30	Za Josefa Sovíka, rodiče a přízeň, s prosbou o dar zdraví pro ž.r.	
Ne	12.7.	10.00	Za Josefa a Edeltraudu Kokešovy a za živou rodinu	
Po	13.7.	18.00	Za Jana Krakovčíka, rodiče a všechny + z rodiny Štěfkovy	
Út	14.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	15.7.	18.00	Za Josefa a Marii Postulkovy, syna, rodiče z obou stran a za ž...	
Čt	16.7.	18.00	Poděkování P.Bohu a ochranu P.Marie za 80 let života s prosp...	
So	18.7.	7.00		
So	18.7.	10.30	Svatební obřad	
Ne	19.7.	7.00	Za + osobu	
Ne	19.7.	Záb 8.30	Za Josefa Kramáře, dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	19.7.	10.00	Za + Karla Harazima – výroční	
Po	20.7.	18.00	Za + Helenu Hankeovou – měsíční	
Út	21.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	22.7.	18.00	Za Helenu Grygovou, manžela, dvě dcery a syna	
Čt	23.7.	18.00		
So	25.7.	7.00		
So	25.7.	ČK 17.00	Za Štěpánku Kladivovou a rodiče	
Ne	26.7.	7.00	Za živé a + Anny z Dolního Benešova	
Ne	26.7.	Záb 8.30	Za + manžela, dvoje rodiče, prarodiče a za živou rodinu	
Ne	26.7.	10.00	Za + Oskara Kociána – výroční	
Po	27.7.	18.00	Za + Eduarda Ludvíka a za živou rodinu	
Út	28.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	29.7.	18.00	Za Miloslava Vavroše, + manželku a dvoje + rodiče	
Čt	30.7.	18.00		
So	1.8.	7.00		
Ne	2.8.	7.00	Za členy Živého růžence – B	
Ne	2.8.	Záb 8.30	Za Jakuba Mrkvu, dvoje rodiče, sourozence a švagrovu	
Ne	2.8.	10.00	Za + Bruna Hartoše (ned.90 let), za 85 let života, dar zdraví...	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ČERVENCI

Sbírka na OPRAVY – neděle 19. 7. 2020

PŘÍPRAVA K BIŘMOVÁNÍ – ČERVENEC/SRPEN

PÁTEK 31. 7. – NEDĚLE 2. 8. 2020 od 19:00 výjezdová příprava mimo farnost. Doporučujeme s sebou vzít psací potřeby a Nový zákon.

PKF

**V sobotu 27. 6. Mše svatá v kapli
Za živé a zemřelé rybáře z Dolního Benešova a Zábřehu**

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné, pokojné a sváteční chvíle

Žáci vycházející z devátých tříd – mše svatá 28. 6. 2020

Vydavatel:

Rímskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypríana Lelka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová

email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>

vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického tisku
ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917